

[Kr. Kristensen.]

Udgifterne efter de Indtægter, vi har, saa der bliver Mulighed for, at Landbrugserhvervet igen kan blive rentabelt. Det er det, vi har krævet, og det mener jeg er et rimeligt Krav. Man kan naturligvis skyde det til Side en Overgang, men det er et Krav, man alligevel ikke kommer udenom, for det er i Pagt med Udviklingen. Man kan nok saa meget paastaa, at Tilpasning er noget, vi skal vogte os for — Statsministeren har jo udtalt, at Regeringens Opgave var at værne den danske Befolkning mod Tilpasningen —, men det vil gaa i dette Tilfælde, som det gik hin danske Konge, der forbød Havet at skylle op om hans Fødder; han mente ved et Magtbud at kunne forhindre dette, men Havet gik sin Gang, og Tilpasningen vil ogsaa gaa sin Gang, uanset hvad Statsministeren siger; den vil skylle over Statsministeren og maaske begrave ham, hvad jeg i høj Grad skulde udtale min Anerkendelse af.

Nej, man kan ikke ved nok saa stærke Udtalelser gaa imod Udviklingen, og Udviklingen vil absolut kræve Tilpasningen, for den er en ganske simpel Nødvendighed. Det gik for Resten ogsaa de samlede Landbrugsorganisationer ind for paa det Møde, Landbo- og Husmandsforeningerne havde i Januar Maaned. Der blev ogsaa det Krav stillet, at Tilpasningen maatte gennemføres, og det blev hævdet, at det var uholdbare Tilstande, Landbrugerne arbejdede under naar de havde et Pristal paa 100 for de Varer, de skulde sælge, men et Pristal paa omtrent det dobbelte for de Varer, de skulde købe. Derfor rejste man under disse Forhandlinger meget stærke Krav om, at Tilpasningen maatte finde Sted. Nu skal jeg naturligvis ikke omtale de Forhandlinger, som blev ført der, og denne Udtalelse nærmere, for det er allerede berørt af tidligere Talere i Dag, men jeg vil udtale min Glæde over, at det lykkedes de to Organisationer at finde en Udtalelse, de kunde staa samlet i Fællesskab om. Jeg udtaler denne Glæde, for det har jo vist sig ved tidligere Lejligheder, at det ikke altid har været let for de to Organisationer, der dog i nogen Maade skulde have samme Syn paa Sagerne, at finde en Linie, de kunde samles om at følge, men man har altid indenfor Landbrugets Organisationer, baade Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, været inde paa den Tanke, at det var Tilpasningen, det gjaldt om, det var det at gøre Landbruget rentabelt, det drejede sig om i Fremtiden.

Det var efter min Opfattelse klogt og forstandigt Ord, og jeg kunde udtale det

Ønske, at ogsaa Ministeriet virkelig vilde gøre en Indsats for dette. Det synes der imidlertid ikke at være nogen Interesse for indenfor Ministeriet. Statsministerens Udtalelser om, at man vil værgø Befolkningen mod Tilpasningen, tyder paa, at man ikke har nogen Interesse for dette Krav, at man tror, man kan skubbe det til Side. Det tror jeg nu, som sagt, ikke vil være muligt, der er ingen som helst Tvivl om, at Tilpasningen vil komme, men jeg vil gerne føje til, at det er min fulde Overbevisning, og det siger man ogsaa i denne Udtalelse fra Landbo- og Husmandsforeningerne, at jo før vi erkender denne Sandhed og gaar ind for Tilpasningen, des lettere vil det være for Landbruget og for hele Landet at komme over de vanskelige økonomiske Forhold, vi arbejder under i Øjeblikket.

Nu er det efter min Opfattelse saaledes, at de Hjælpeforanstaltninger, der kan være Tale om at man skal træffe i en saadan Situation som den, vi staar i, maa for det første gaa ud paa at yde Hjælp i Øjeblikket; men dernæst maa de gaa ud paa ogsaa i Fremtiden at skabe bedre Rentabilitetsbetingelser for det Erhverv, som arbejder under Vanskelighederne. Vi er alle sammen klare over og enige om, at øjeblikkelig Hjælp er paakrævet og nødvendig; det indrømmes fra alle Sider, og det ser vi ogsaa Udtryk for i de mange Forslag fra de forskellige politiske Partier og fra Regeringens Side, som vi har faaet forelagt. Derimod synes man ikke fra Regeringspartiernes Side at kunne anerkende Berettigelsen af det Krav, at man skal gøre Betingelserne bedre for et lønnende Erhverv som Landbruget i Fremtiden. Og det maa jeg i høj Grad beklage; for jeg synes jo, at der ikke er ret meget ved at yde en forbigaaende Hjælp for et Aar, een Gang for alle, naar vi saa er akkurat lige vidt næste Aar — og det er vi jo. Der er ikke en eneste Sjæl i denne Sal, der tror, at den Landbrugskrise, vi er inde i Øjeblikket, er en Krise, der forsvinder hurtigt. Vi er klare over, at det vil blive en langvarig Krise. Derfor synes jeg, det er uhyre kortsynet at mene, at man kan gøre Ende paa den ved at smide nogle Skillinger til dem, der er allerdaarligst stillede, og saa tro, at dermed har man gjort sin Pligt. Nej, jeg siger, ligesom det ærede Medlem Hr. Clausager sagde i Eftermiddags, at de Foranstaltninger, der skal træffes paa længere Sigt, er af betydelig større Værdi end den øjeblikkelige Hjælp. Dermed skal ingen lunde være sagt, at jeg mener, at der ikke skal hjælpes i Øjeblikket; men en Hjælp til at tilvejebringe Betingelserne for et rentabelt Land-